

vejende Del af Skatten over paa Forbrugsafgifterne, og man vilde ikke vedtage den daværende tyske Rigskanslers Forslag om at tage i alt Fald en ikke uvæsentlig Del af Beløbet ved en Forhøjelse af Arveafgiften. Jeg tør sige, at denne Beslutning har vist sig neppe at have været gavnlige. Det er jo erkendt ogsaa af den nuværende tyske Rigsregering, at de nye Statsindtægter, som efter dens Skøn blive nødvendige, for en væsentlig Del maa afholdes af den Skat, som vel Rigsregeringen den Gang vilde have, men som blev forkastet i den tyske Rigsdag, nemlig en Forhøjelse af Arveskatten. Jeg skal ikke føre disse Paralleller videre. Det er jo ganske ubestrideligt, at man overalt, hvor man i høj Grad maa rekurrere til Forbrugsbeskatning, har anset det for nødvendigt at søge at opveje den Ubillighed, som ligger deri, ved en Beskatning paa Formue, Indtægter og Besiddelse, og overalt progressivt — thi ogsaa dette kan siges at være noget, der nu er anerkendt i alle Stater, at en vis Progression maa der til.

Naar jeg nu ser paa de Afgifter, jeg her havde Valget imellem indenfor den af mig angivne Kreds: Afgifter paa Formue, Indtægter og Besiddelse, møder jeg først Arveafgiften. Det kunde ikke forekomme mig hensigtsmæssigt at foreslaa nogen Forandring i denne — af flere Grunde. For det første fordi Arveafgiften herhjemme saa nylig, nemlig i 1908, er bleven totalt forandret. Den Lov, vi da vedtog, om lagde jo Skatten paa et fuldstændig andet Grundlag end tidligere, og der er ikke indvundet tilstrækkelige Erfaringer til, at det vilde være rigtigt at revidere denne Lov. Det kan ogsaa siges, at Loven finansielt set ikke ganske har svaret til sin Hensigt. Den har indbragt en mindre Indtægt end anslaaet, og heller ikke dette er jo meget opfordrende til nu at søge en betydelig forøget Indtægt ad denne Vej. Derfor maatte jeg forlade denne Skat.

Spørgsmaalet om Beskatning af faste Ejendomme maatte derefter opstaa. Det er imidlertid givet, at paa det nuværende Grundlag, Ejendomsskylden, bør der ikke lægges mere, idet Ejendomsskylden jo ikke blot rammer den egentlige Jordværdi, men tillige de af Mennesker skabte Værdier, Formueforøgelser, som ligge i Jordforbedringer, Bygninger etc., og de repræsentere jo atter i vidt Omfang Anbringelse af Opsparinger; saa der fremkommer aabenbart for disse Dele af Ejendomsskyldens Vedkommende en Dobbeltbeskatning, naar den sammenholdes med den bestaaende For-

mueskat. Desuden er det i alt Fald min Opfattelse, at en Forøgelse af Skatten paa fast Ejendom, hvis der kunde blive Spørgsmaal om en saadan, ikke bør tilfalde Staten, men Kommunerne til Afhjælpning af den voksende Finansnød, som ogsaa Kommunerne befinde sig i. Endelig er der jo af Lovgivningsmagten besluttet en Prøvevurdering, der nu har fundet Sted, og hvis Resultater ere under Bearbejdelse, men Bearbejdelsen er ikke fuldendt. Jeg haaber, at den skal blive det saa betids, at Resultaterne kunne forelægges, inden denne Rigsdag skilles. Noget Ansvar derfor kan jeg ikke paatage mig, da det ikke er mig, der udfører dette Arbejde, men jeg haaber, at det vil kunne stille sig saaledes. I alt Fald eksisterer Prøvevurderingen ikke for os endnu, dens Resultater ere ikke bearbejdede, vi kende den ikke, og jeg maa anse det for givet, at til en Reform af Ejendomsskylden kan man ikke gaa, før Resultaterne af Prøvevurderingen foreligge. Det er vist ogsaa almindelig erkendt.

Der var da ikke andet tilbage end Formue- og Indkomstskatten. Regeringen har foreslaaet at tage en Merindtægt paa ca. 4 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af denne Skat. Vi ere her gaaede til, hvad vi anse for forsvarligt og gennemførligt, men heller ikke højere. Naar vi regne med den normale aarlige Forøgelse, hvilken jeg mener, det her er tilladeligt at regne med, vilde Loven af 30. September 1909 i Finansaaret 1912—13 have givet ca. 13,700,000 Kr. Regeringens Forslag er anslaaet til at give ca. 18,200,000 Kr. De i Folketinget foretagne Ændringer, som reelt ikke ere uden Betydning, opveje i det væsentlige hinanden fiskalt set, saaledes at der kun kan antages at fremkomme den forholdsvis ubetydelige Mindreindtægt af ca. 60,000 Kr. Dette kunne vi i Øjeblikket se bort fra. Den gennemsnitlige effektive Skatteprocent, saaledes som den er udregnet paa Grundlag af foreliggende Gennemsnitserfaringer, var ifølge Loven af 1909 1,22 og vil ifølge det af Folketinget vedtagne Forslag blive 1,53 — jeg beder bemærket, at de Tal, jeg nævner, ikke ganske falde sammen med dem, som ere nævnte i Motiverne, idet det af Folketinget vedtagne Forslag jo medfører visse Forskydninger. Det samlede finansielle Resultat bliver ikke meget forandret derved, men det medfører jo visse Forskydninger derved, at den foreslaaede Ophævelse af den tidligere gældende Undtagelsesbestemmelse med Hensyn til Skatteydelse af personlige